

Prelatovo pismo (14. veljače 2017.)

Očevo pismo sadrži glavne zaključke Generalnog kongresa održanog u siječnju ove godine.

19.10.2018.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

1. Bila mi je velika želja pisati vam opet, sada malo duže. Po ovom pismu želim da sudjelujete u zaključcima zadnjeg Općeg kongresa koji se u siječnju održao u Rimu. To činim, kao i don Javier 2010. godine, jer želim

da svi osjetite teret Djela, teret duša i odgovornost za ovu malu obitelj koje smo dio. Sa cijelom Crkvom težimo, riječima svetoga Pavla, pomiriti svijet s Bogom (usp. 2 Kor 5, 19): veliki zadatak koji bi nam bio prevelik kad ne bismo računali na božansku milost.

Na nama je, kako sam vam pisao riječima svetoga Josemaríje u svojem prvom pismu kao Otac ovog malog dijela Crkve, otkupljivati i posvećivati naše vrijeme, razumijevati i dijeliti težnje drugih. Ponavljam sada te riječi: ***Nije istina da su ljudi danas – općenito – zatvoreni i ravnodušni prema svemu onome što naučava kršćanska vjera o sudbini i postojanju čovjeka; nije istina da čovjek našeg doba misli samo na zemaljske stvari a zaboravlja na nebo. Iako u naše doba, istina, ne manjkaju uskogrudne ideologije i njihovi pobornici, u isto vrijeme***

pored vulgarnosti nailazimo i na velike ideale, pored kukavičluka na junaštvo, pored razočaranja na čežnje; ima ljudi koji sanjaju o novom pravednijem i humanijem svijetu, ali ima i ljudi koji, možda iz razočaranja nad neuspjehom svojih početnih ideala, bježe u egoističan mir i postaju robovi zablude.

Svim ovim ljudima, svagdje gdje ih ima i bez obzira da li ih susrećemo u trenutku euforije ili poraza, moramo uzviknuti svečane i odrješite riječi svetog Petra izrečene poslije Duhova: Krist je kamen zaglavni, Otkupitelj, punina našeg života, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojemu nam se treba spasiti(Dj 4,12)[1].

Svi s Petrom k Isusu po Mariji

2. Papa je za Crkvu Petar koji naviješta Krista svijetu šireći radost

Evandjelja[2]. Na Općem kongresu se na prvom mjestu željelo potvrditi naše sinovsko zajedništvo s Rimskim prvosvećenikom te se još jednom usvojila molitva koju nam je prenio sveti Josemaría: ***omnes cum Petro ad Jesum per Mariam***[3].

Zahvaljujemo papi Franji, među mnogim drugim stvarima, za Jubilarnu godinu milosrđa, za njegov primjer pobožnosti i skromnosti, za apostolski poticaj koji daje cijelom svijetu, za njegovu blizinu ljudima, posebno onima u najvećoj potrebi. Također mu zahvaljujemo što je u okviru svoje petrovske službe odlučio beatificirati don Álvaro. Kongres je htio odati priznanje Papi i zato što me je potvrdio, kao nasljednika svetoga Josemaríje, blaženoga Álvaro i don Javiera na čelu Djela i imenovao me, još istog dana izbora, za Prelata Opusa Dei. Već sam vam pisao kako sam se osjećao zbunjenim, a ujedno i

radosnim zbog jedinstva koje nam pruža Duh Sveti, beskrajna Ljubav. Moja jedina životna želja je da budem dobar Otac svakome od vas, dijeleći s vama, unatoč mojim ograničenjima, drago Božje očinstvo. Ganut sam također i pismom podrške koje mi je Papa uputio 1. veljače u kojem me stavio pod zaštitu Blažene Djevice Marije.

Graditi na stijeni

3. Kako odgovoriti na toliku milost, kćeri i sinovi moji? Obnovimo želju da utjelovljujemo i vjerno prenosimo duh Opusa Dei, onakvog kakvog nam ga je prenio sveti Josemaría, duboko sigurni i svjesni našeg božanskog sinovstva u Kristu, i odlučni tražiti Boga u stručnom radu i u svakodnevnom okolnostima našeg života, kako bismo bili sol i svjetlo svijeta (usp. *Mt* 5, 13-14). Kršćanski poziv je divan i vodi nas do otajstvenog poistovjećenja s

utjelovljenom Riječju, kako je sveti Ivan Pavao II jednom izrazio odvažnim riječima, koristeći se riječima II. vatikanskog sabora: „Po milosti koju je primio na krštenju čovjek sudjeluje u vječnom rođenju Očeva Sina, pošto se pretvara u posvojenog sina Božjega: sina u Sinu“[4].

4. Don Javier je bio dobar sin Božji jer je bio vjeran sin svetoga Josemaríje. Ta je vjernost bila smisao njegovog života. Opći kongres zahvaljuje Bogu na životu i naučavanju onoga koji je bio naš Prelat od 1994. do 2016. godine. Također je odjeknula želja svih vjernika Prelature, članova Svećeničkoga Društva Svetoga Križa i Suradnika, da se istakne ljubav don Javiera prema Crkvi i ovom dijelu Naroda Božjega, Opusu Dei. Don Javier je ostavio plodan primjer pastoralne ljubavi koja se vidi u zajedništvu sa Svetim Ocem i sa

svom njegovom braćom u zboru biskupa, u njegovoj revnosti za dušama i u aktivnoj brizi za bolesnike i najpotrebitije. Stoga ćete se sigurno radovati saznanju da ovdje stavljam napomenu o općem mišljenju članova Kongresa i tolikih drugih ljudi o prikladnosti sakupljanja uspomena i svjedočanstva o don Javieru, njegovom predanom životu i njegovom nauku.

Također, Kongres je potvrdio koliko dobro nastaje zbog kauza beatifikacije i kanonizacije vjernika Djela u različitim zemljama i koliko je važno i dalje širiti privatnu pobožnost prema njima kako bismo pomogli mnogim ljudima da otkriju božansku ljubav i radost kršćanskog života usred svijeta, a to svjedočanstvo su među mnogim drugima dali časni sluga Isidoro Zorzano i časna službenica Monserrat Grases. Krunidbom

zasluga svetih Gospodin kruni svoje vlastite darove[5]. Časteći svece mi častimo trostruko svetog Boga i obnavljamo vlastite želje za svetošću: našu ljubav prema Bogu i prema drugima u Njemu.

5. Administracije Centara Opusa Dei, čine apostolat apostolata, i djeluju kao njegova „kralježnica“[6]. Kongres je htio još jednom naglasiti odlučujuću ulogu njihovog posla za ostvarivanje obiteljskog ambijenta u Djelu i u pomoći onima koji dolaze u naše kuće kako bi na vidljiv način opazili tu stvarnost. Odgovorimo na taj dar molitvom kako bi Gospodin blagoslovio taj posao obiljem poziva i kako bi to postao sjajan primjer vrijednosti i dostojanstva kućnog rada. Žene u prelaturi će razmotriti službe koje pruža Administracija prema aktualnim prilikama i potrebama kako bi se i dalje održavao osjećaj doma te ljudski i

obiteljski ambijent koji čini da svaki Centar za nas bude zaista Betanija.

6. Onima koji su bili *Custodes* don Javiera Kongres je izrazio zahvalu za zalaganje kojim su mu služili.

Također je prepoznao i veliku pomoć koju pružaju stariji ili bolesni vjernici, radosnim i jednostavnim prikazivanjem svojih ograničenja kako bi na taj način poticali posao evangelizacije koji Djelo razvija po cijelom svijetu. Toj nečujnoj podrški se bez sumnje pribraja i draga pažnja onih koji se o njima brinu, s ljubavlju i u duhu velikodušnog služenja, prema tradiciji koju smo naslijedili od svetoga Josemaríje, kao važan dio obiteljskog duha. Kćeri i sinovi moji, mnogo ovisi o tome kako se mi brinemo za starije i bolesne!

Opći kongres je također odao priznanje vašoj braći i sestrama koji su ovih godina krenuli započeti apostolski posao u novim zemljama,

ostavljajući svoj rodni kraj kako bi pomogli ostvarivati Djelo u drugim krajevima. Sjećate se koliko često nam je don Javier ponavljao da ima mnogo dobrih ljudi koji posvuda čekaju na nas.

Aktualni izazovi u avanturi obrazovanja

7. Apostolski dinamizam, plod Duha Svetog, biva podržan temeljitim poslom formacije i obrazovanja koji Prelatura pruža svojim vjernicima i koji sačinjava njezino poslanje: ***cijeli svijet postaje velika kateheza***^[7].

Kongres je želio istaknuti neke sadržaje tog obrazovanja u aktualnim okolnostima. Dozvolite da ih u nastavku nabrojim kako bi u svakoj oblasti Prelature, u svakom Centru, u svakoj obitelji mojih kćeri i sinova i u svakoj duši svjetlo i snaga milosti pomogla da vidimo što još možemo učiniti i, prije svega, kako

možemo poboljšati ono što već činimo.

8. Kao prvo, na središnjem mjestu je Osoba Isusa Krista, kojeg želimo upoznati, obraćati Mu se i ljubiti Ga. Staviti Isusa u središte svog života znači ući u kontemplativnu molitvu usred svijeta i pomoći drugima hodati ***na putovima kontemplacije***[\[8\]](#); ponovno i u novom svjetlu otkriti antropološku i kršćansku vrijednost različitih asketskih sredstava; dospjeti do osobe u njezinom integritetu: do razuma, volje, srca i odnosa s drugima; gajiti unutarnju slobodu koja omogućava raditi iz ljubavi; poticati na razmišljanje kako bi svatko otkrio ono što Bog od njega traži i prihvatio Njegove odluke u potpunoj osobnoj odgovornosti; hraniti pouzdanje u milost Božju i tako iskoračiti iz voluntarizma i sentimentalizma; izraziti ideal kršćanskoga života i ne miješati ga s

perfekcionizmom, poučavati kako živjeti s vlastitim slabostima i slabošću drugih; vježbati svakodnevni stav, sa svim njegovim posljedicama, prepuštanja u nadi temeljenoj na božanskom sinovstvu.

Tako se jača osjećaj poslanja koji naš poziv podrazumijeva, u potpunom i radosnom predanju: jer smo pozvani pridonijeti, inicijativom i spontanošću, unaprjeđenju svijeta i kulture našeg vremena, kako bi se otvorili Božjim planovima za čovječanstvo: *cogitationes cordis eius*, namjerama Njegovog srca, *od generacije do generacije* (Ps 33, 11).

U tom smislu, dobro je hrabriti sve da zažele živjeti srcem uronjenim u Bogu i stoga nenavezani na materijalne stvari. Slobodni za ljubav: to je smisao našeg duha siromaštva, skromnosti i nenavezanosti, što su evanđeoski

aspekti uvelike cijenjeni u učiteljstvu Pape Franje.

Osim toga, naša ljubav prema Crkvi potaknut će nas da potražimo sredstva za razvoj apostolskog djelovanja i pobuditi da u svima raste velika profesionalna želja: u onima koji su još studenti i moraju usvojiti sposobnosti za izgrađivanje društva i u onima koji vrše svoj profesionalni rad; dobro je da u ispravnoj nakani gaje svetu ambiciju da stignu daleko i ostave trag.

Istovremeno, ohrabrujem sve Numerarije na aktivnu i velikodušnu raspoloživost, kada je to potrebno, u zalaganju na zadacima obrazovanja i upravljanja istim profesionalnim žarom.

9. Taj prostrani obzor nas poziva da obnovimo želju za širenjem, kao u prvo vrijeme u Djelu, kako bismo mnogim dušama donijeli radost Evandjelja i kako bi mnogi osjetili

privlačnost Isusa Krista[9]. Naš nam je Otac rekao: ***Ako želimo da nas bude više, moramo biti bolji***[10]. Želio bih da ta misao u vama probudi obnovljenu svijest kako je hitno potrebno promicati - milošću Božjom te osobnim, slobodnim i velikodušnim odgovorom ljudi - mnoge pozive, one koje Bog hoće – Numerarija, Supernumerarija, Pridruženih i svećenika Društva Svetoga Križa.

Sloboda i poziv: to su dvije bitne dimenzije ljudskog života koje privlače jedna drugu. Slobodni smo ljubiti Boga koji zove, Boga koji je ljubav i koji stavlja u nas ljubav kako bismo ljubili Njega i druge[11]. Ta ljubav nam daje potpunu svijest o našem poslanju koje nije ***apostolat vršen na sporadičan i slučajan način, nego uobičajen i zvaničan, shvaćajući ga kao smisao cijelog života***[12]. Ideal ljubavi prema Bogu i prema drugima potiče nas da

njegujemo prijateljstvo s mnogim ljudima: Mi ne činimo apostolat. Mi jesmo apostoli! Tako Crkva ide „prema izlazu“ o čemu često govori Papa, napominjući nam važnost pažljivosti, velikodušnosti i osobnoga susreta.

Taj „dinamizam „izlaska“ koji Bog želi izazvati u vjernicima“[\[13\]](#) nije nikakva strategija, već sama snaga Duha Svetog, nestvorene Ljubavi. ***U kršćaninu, u djetetu Božjem, prijateljstvo i ljubav tvore jednu jedinu stvarnost: božansku svjetlost koja daje toplinu***[\[14\]](#).

Sadašnje okolnosti evangelizacije čine još aktualnijim, ako je to moguće, prioritet osobnog susreta, taj odnosni aspekt koji se nalazi u središtu načina vršenja apostolata koji je sveti Josemaría otkrio u tekstovima Evanđelja. ***Moglo bi se reći, djeco moje duše, da se najveći plod Opusa Dei nalazi u onom poslu koji pripadnici obavljaju***

osobno, u apostolatu primjera i odanog prijateljstva[15].

Dati i primiti obrazovanje

10. Kada pripremamo i dajemo sredstva obrazovanja, drago nam je misliti na njihovu plodnost u dušama uz milost Božju koja daje rast (usp. 1 Kor 3, 6). Osim toga što na prvo mjesto stavljamo nadnaravna sredstva, važno je truditi se koristiti odgovarajuće riječi, u pozitivnom i poticajnom tonu, pružajući ohrabrujući pogled na svijet u kojem smo pozvani živjeti, a to je naše mjesto susreta s Bogom. Također, trebamo poticati aktivno sudjelovanje i pokazati praktičnu posljedicu duha Opusa Dei u obiteljskom i društvenom životu, tako da raste jedinstvo života: autentična kršćanska povezanost između onog što se misli, moli i živi (usp. *Iv* 4, 24; *Rim* 12, 1; 2 *Sol* 3, 6-15).

11. Za bratstvo i apostolat prijateljstva i povjerenja vrlo su važne neke kreposti: pored poniznosti, radosti i velikodušnosti potrebno je istinsko zanimanje za druge, želja da ih se razumije te poštivanje različitih mišljenja koje cijenimo. Konačno, radi se o tome da budemo ***sijači mira i radosti***[16], kao što nas je učio naš Otac, također popravljajući, u sportskom duhu, ako smo na nekom mjestu mira posijali nešto malo nesloge. Naši Centri, kuće Pridruženih, Supernumerarija i svećenika Društva Svetoga Križa moraju zračiti primamljivom toplinom doma (usp. *Ps* 133, 1; *Iv* 13, 34-35).

Sjećam se mira i vedrine kojima je zračio don Álvaro koji je živio ono što nas je učio: „Obiteljski je duh toliko bitan za nas da ga svaka moja kćer i moj sin nosi uvijek sa sobom; toliko jak da se odmah pokazuje u našoj okolini, olakšavajući stvaranje

ugodaja doma na svakom mjestu gdje se nalazimo. Stoga, to da jesmo i osjećamo se obitelj ne temelji se na materijalnosti života pod istim krovom, već na duhu sinovstva i bratstva, što je Gospodin htio od početka za svoje Djelo“[17].

12. Molim Gospodina da s posebnim trudom pazimo na obrazovanje onih koji vrše osobno duhovno vodstvo, na svećenike i laike, kako bi, sa zalaganjem i uspješno znali pomoći drugima. Na njima je da, uz milost Božju, potiču na velikodušno prihvaćanje poticaja Duha Svetoga koji govori u dubini srca (usp. *Mt* 10, 20). Dobar primjer i vedro ispunjavanje profesionalnih, obiteljskih i društvenih dužnosti predstavlja neophodnu pomoć drugima da slijede Gospodina. Naš nas je Otac učio da je profesionalni ugled, zamišljen kao pravo služenje, ***udica ribara ljudi***[18]: vjera prosvjetljuje razum i daje smisao

životu, čini da otkrijemo novu dimenziju koja vodi prema Životu u Kristu.

13. Dobro je posebnim djelovanjem omogućiti stalno profesionalno obrazovanje onih koji sudjeluju u zadacima organizacije apostolskih poslova. Radi se o tome da se poboljšaju njihove sposobnosti upravljanja i vodstva ljudi i ekipa. Velika odgovornost leži u pridavanju kršćanskog identiteta poslu, kvaliteti upravljanja njime i služenju na dobrobit društva. Kolegijalnost je umijeće koje se ne improvizira: znati saslušati, promijeniti mišljenje, podijeliti mišljenje, računati na ono najbolje što svaki čovjek može pridonijeti.

U Crkvi

14. Kako bi nova evangelizacija donijela ploda, odlučujuće je zajedništvo među samim katolicima. Činiti da se sve više međusobno

cijene vjernici u Crkvi i oni u sasvim različitim mogućim grupacijama, to je dio našeg poslanja u velikoj obitelji djece Božje: ***Naš najvažniji apostolat kao kršćana, najbolje svjedočenje vjere pred svijetom, sastoji se u tome da se unutar Crkve trudimo stvarati ozračje prave ljubavi***[19]. Zato je potrebno truditi se na prikladan način odnositi se s ljudima iz drugih institucija i zajednica u Crkvi, nadići moguća neshvaćanja i preporučiti Gospodinu inicijative drugih, živeti tako kolektivnu poniznost.

15. Pomoć koja se pruža svećenicima i sjemeništarcima također je od velike važnosti za dobro Crkve i društva. Članovi Pridruženi i Supernumerariji Svećeničkoga Društva Svetoga Križa, jer imaju potpuni poziv za Djelo, u prvom su redu pozvani dati novi dinamizam svojim poslovima, potpuno poštujući ovisnost o svom Biskupu. U tom

kontekstu djeluju u pastoralnoj službi koju obično obavljaju potpuno i neposredno u služenju unutar dijeceze gdje su inkardinirani i koju moraju sve više ljubiti.

Svi su vjernici Opusa Dei pozvani da mole i da se osobno i s poštivanjem obraćaju Biskupima i svećenicima na svojem području te da surađuju s njima po mjeri svojih mogućnosti: uvijek u skladu s posvećivanjem svog stručnog rada i svojih obiteljskih dužnosti.

Ograničit ću se i podsjetiti svećenike na neke Papine riječi o službi ispovijedanja: prihvaćajmo sve, kao svjedoci Božje nježnosti, nastojeći im pomoći u razmišljanju o svojim djelima, budimo jasni, raspoloživi, razboriti i velikodušni. Velikodušnim srcem slavimo otajstvo beskrajnog milosrđa Boga koji prašta^[20].

Dobro je koristiti priliku i ohrabriti neke vjernike Prelature, Suradnike i

mlade ljude da se ponude za pomoć, uz potpunu slobodu i osobnu odgovornost, u održavanju kateheza, predbračnih tečajeva, društvenih poslova u župama ili na drugim mjestima gdje je potrebno, uvijek kada se radi o služenju koje je u skladu sa sekularnom naravi i laičkim mentalitetom, te da u tome u ničemu ne ovise o autoritetu Prelature. S druge strane, želim posebno spomenuti redovnice i redovnike koji su učinili i čine mnogo dobra Crkvi i svijetu. ***Tko ne ljubi i ne časti redovničko stanje nije moje dobro dijete***^[21], tako nas je učio naš Otac. Raduje me, osim toga, dok mislim na tolike redovnike, osim na dijecezanske svećenike, koji su prepoznali svoj poziv upravo u toploj atmosferi Djela.

Radi boljeg služenja Crkvi i pažljive brige za duše Opći je kongres odredio da se prouče, kreativno i fleksibilno, najbolji načini poticanja i

koordiniranja apostolskih poslova: ponekad, na primjer, ujedinjujući različite Centre Opusa Dei kako bi se uštedila snaga i omogućio ugodniji obiteljski život pun radosti i ljubavi; ili, s druge strane uspostavljajući više manjih mjesta za boravak u prikladno uređenim i fleksibilno organiziranim stanovima, kako bi se pružila obrazovna sredstva tamo gdje se ljudi nalaze: u važnim dijelovima grada, na mjestima gdje radi mnogo ljudi, u kvartovima urbanog rasta te, primjerice, u školama i na sveučilištima.

Novi apostolski izazovi

16. Opći je kongres ponovio poziv Kongresa iz 2002. godine, koji je don Javier ovako formulirao: gajiti „novu kulturu, novo zakonodavstvo, novu modu, u skladu s dostojanstvom ljudske osobe i njezinim određenjem na slavu djece Božje u Isusu Kristu“[22]. Svi vjernici Prelature,

mladi svetoga Rafaela i Suradnici moraju se osjećati protagonistima nove kulture koja treba prevladati relativistički suvremeni mentalitet. To zahtjeva od svakog pojedinca, prema njegovim mogućnostima, temeljito ljudsko, stručno i znanstveno obrazovanje, kao i odlučnu prisutnost na područjima koja su im dostižna, otvorenim pogledom koji dozvoljava komunicirati sa svima.

Također nam je potreban određen stupanj utjecaja – koji se dobiva ako se druge uzima ozbiljno – i osobni *dar jezika*, koji se njeguje u želji neprestanog obnavljanja. To će potaknuti vrstu empatije po kojoj kršćanski pogled na stvarnost postaje uvjerljiv, jer nas čini svjesnima egzistencijalnih pitanja bližnjih i čuva nas od toga da postanemo prekritični ili zapadnemo u monolog. Poštivanje dostojanstva svake osobe unatoč njezinih mana, zajedničkog

dobra društva, uz miran i odgovoran rad, u suradnji s drugim građanima, čini vidljivima ljepotu i privlačnost kršćanskih vrijednosti u različitim područjima društva.

17. Kako bi razumjeli složenost određenih područja društvenog života potrebna je pomoć stručnjaka. Na primjer u korištenju digitalnih tehnologija informiranja i komunikacije; u praćenju odgojnih inicijativa; u suradnji među ustanovama, upravljanju sveučilišnim projektima; u vođenju i upravljanju bolnicama i klinikama; u društveno korisnim projektima; u osnivanju i uzdržavanju zaklada. Potreba stručne kompetentnosti je dio laičkog mentaliteta i ide u korak s težnjama svećeničke duše: usavršavati stvoreni svijet i suotkupljivati ga.

U svrhu promicanja nove kulture potrebno je *obrazovati* stručnjake

koji će se prikladnim kriterijima moći pozabaviti – na temelju kršćanske antropologije – posebno kompleksnim pitanjima poput: roda, jednakosti, prigovora savjesti, vjerskih sloboda, slobode izražavanja, bioetike i medija. Prikladna mjesta za proučavanje tih sadržaja su sveučilišta i istraživački centri.

Osim toga, potrebno je izraditi razborit i odvažan plan formacije za svakog ponaosob, počevši od mladih, kako bi njihovim dobrim idejama pružili čvrste temelje. Bez zatvaranja u obrambeni stav trebali bi uzimati u obzir različite stavove, razgovarati s drugim ljudima, učeći od svih i pažljivo poštujući njihovu slobodu, posebno u stvarima različitih mišljenja.

18. Glasovita je tvrdnja blaženog Pavla VI., koji je rekao da „suvremeni čovjek radije sluša svjedoke negoli

učitelje“ i nastavlja: „Ako sluša učitelje sluša ih zato što su svjedoci“[23]. U suvremenoj kulturi potrebna su lica koja poruku čine vjerodostojnom. Potrebno je, stoga, pružati atraktivna svjedočanstva kršćanskog života koji je na služenje drugima. Osim formiranja lidera u području javnog mnijenja, potrebno je poticati inicijative koje prenose činjenice o Crkvi i o Prelaturi Opus Dei, koja se nalazi u njezinom okrilju, uključujući i društvene mreže, toliko učinkovite zbog brzog dospijeca poruka do tisuća ljudi. Razvitak tih inicijativa ovisi o velikodušnosti i kreativnosti onih koji ih poduzimaju.

19. Pored osobnog apostolata prijateljstva i povjerenja Kongres je želio pokazati punu podršku korporativnim i osobnim apostolskim djelima. Njihova apostolska plodnost je dokazana po cjelovitom obrazovanju koje pružaju poučavajući, odgajajući i

podučavajući biti osjetljivima na potrebe drugih. Te inicijative trebaju doprijeti do mnogih ljudi kako bi ih se postepeno približilo bogatstvu kršćanske vjere koja oslobađa od straha i tuge. Kako bi se ta vjera utjelovila u svakodnevnom životu, potrebna su obrazovna sredstva prilagođena obiteljima, učenicima u školi, studentima na sveučilištu i drugima. To zahtjeva motivirati ljude i dobro ih pripremiti.

20. Za evangelizaciju društva i održivi razvoj apostolata potrebno je osnivanje novih centara u kojima se može pružiti ljudsko i kršćansko obrazovanje roditeljima i njihovoj djeci, već od ranog djetinjstva. Kada osnivanje tih centara podlaže legislativi koja ne dozvoljava ili otežava da to bude korporativno ili osobno djelo, barem se mogu stvarati uvjeti koji dozvoljavaju pružanje duhovne brige od strane svećenika Prelature.

Važnost obitelji

21. U svojoj drugoj pobudnici Papa poučava: „U obitelji se stječu prva znanja o tome kako pokazati ljubav i poštovanje prema životu; uči se pravilnom korištenju stvari, redu i čistoći, poštivanju lokalnog ekosustava i skrbi se za sva stvorenja. Obitelj je mjesto cjelovite izgradnje, gdje se svladavaju različiti, međusobno povezani vidovi osobnog sazrijevanja“[\[24\]](#). Osoba sazrijeva s vremenom i pogledom punim povjerenja uperenim prema budućnosti te je stoga potrebno u obiteljima njegovati duboki smisao za krepost nade.

Potrebno je, nadalje, proučavati kako na praktičan način ostvarivati pripremu za brak, podržavati međusobnu ljubav među supružnicima i kršćanski život u obitelji, potaknuti sakramentalni život djedova i baka, roditelja i djece,

posebno čestu ispovijed. Krist obuhvaća svaku ljudsku dob, nitko nije beskoristan ili suvišan.

Kongres cijeni djelovanje studijskih grupa o odgojnoj, društvenoj i ekonomskoj ulozi obitelji, u namjeri da u javnom mnijenju stvori povoljnu sredinu za brojne obitelji. Osim toga, potrebno je povećati brigu o onima koji su već u doticaju s različitim apostolskim sredstvima (vrtići, škole, klubovi, sveučilišta, studentski domovi).

Obiteljsko obogaćivanje, koje je don Javier toliko ohrabrivao, i dalje je prioritet, jer djelotvorno pridonosi očuvanju međusobne ljubavi supružnika, njihovoj otvorenosti životu i omogućava da se iz stvarnosti prirodne obitelji izljeva radost obitelji kao kršćanskog duhovnog prostora. Mnogobrojnim inicijativama dolazi se svaki put do sve više mladih obitelji i ostvaruje se

obrazovanje velikog broja ljudi. Tako se mnogima otkriva ljepota sakramentalnog braka što je slika jedinstva Krista sa svojom Crkvom (ef.5,32). Po tom sakramentu mir i radost Duha Svetoga ulaze u njihove kuću. U obostranoj ljubavi roditelja, kao i u liturgiji i u zajedništvu Crkve, Bog „nas ljubi i daje da vidimo i osjetimo njegovu ljubav zato što nas je On „prvi ljubio“. Kao odgovor na to može i u nama procvjetati ljubav“[25].

22. Kongres je naglasio apostolsko područje koje je također postalo od velikog značaja posljednjih godina: pridonijeti rastu vjere i obrazovanja tolikih emigranata koji potječu iz zemalja katoličke tradicije (na primjer filipinaca, latinoamerikanaca, poljaka i drugih) zajedno s drugim potrebnim oblicima obrazovanja. Osim pomoći da razvijaju svoj identitet, to obrazovanje od njih čini autentični

kvasac za evangelizaciju naroda koji ih prima (usp. *Lk* 13, 20). Više desetaka crkvi po cijelom svijetu koje su od Biskupa povjerene svećenicima inkardiniranim u Prelaturu mogu djelotvorno podržavati taj posao, slijedeći pastoralne planove dijecezanskih Ordinarija o kojima one ovise.

Djelo u našim rukama

23. Nisu samo Numerariji i Pridruženi oni koji trebaju gurati apostolat: Supernumerariji također mogu preuzeti mnoge odgovornosti te pomagati da ih se ostvari. Oni moraju osjećati Djelo kao svoje, kao jedno dijete više. Kao što je rekao naš Otac jednom prilikom, ***svi mi zajedno ćemo otrati mnogo suza i podići nivo mnogih života; proširiti ćemo mnogo mira, spriječiti ćemo mnogo prepirki i mnogo borbe; dovest ćemo ljude do toga da se mogu pogledati u oči,***

s kršćanskom plemenitošću i bez mržnje[\[26\]](#). Potrebno je da moja djeca Supernumerariji zdušno surađuju u poslu svetoga Rafaela čiji ***neposredni cilj*** je davanje ***cjelovitog obrazovanja***[\[27\]](#).

Normalno je, a čak i uobičajeno na nekim mjestima da Supernumerariji pokrenu i vode klubove mladih i druge odgojne inicijative.

Kao posljedica dobro odrađenog obrazovanja, bez strogosti ili opterećenja, kada je to razborito i primjereno, Supernumerariji surađuju s Bogom u nastajanju poziva Numerarija i Pridruženih; svjesni te mogućnosti, mole posebno za svoju djecu te u najvećem poštivanju osobne slobode prepuštaju sve rukama Božjim.

U aktivnostima svetog Gabrijela dobro je na nekim mjestima povećati broj Supernumerarija zaduženih za vođenje grupa, organizaciju i onih

koji vrše redovito osobno duhovno vodstvo; osloniti se više na njihovu pomoć za dane duhovne obnove; ohrabriti ih da potaknu apostolat na mjestima gdje još nema Centra; također je dobro nastojati da aktivnije djeluju Pridruženi i Supernumerarij u određenim apostolskim inicijativama. Kako bi se omogućilo njihovo obrazovanje pripremiti će se prikladni materijali na različitim jezicima.

Apostolat s mladima

24. Opći kongres je naglasio važnost posla svetoga Rafaela, ***zjenice našeg oka***[\[28\]](#). Predložio je dati prednost određenim i pojedinim oblicima djelovanja kako bi se činio apostolat sa svim mladim ljudima i kako bi, uz milost Božju, nastajali obilni pozivi mladih Numerarija i Pridruženih. Svi vjernici Prelature i članovi Svećeničkoga Društva Svetoga Križa razmišljat će kako mogu pomoći -

molitvom, mrtvljenjem i djelovanjem – doći do što više mladih ljudi.

U poslu svetoga Rafaela jasan prioritet je formacija mladih ljudi kako bi postali ***duše molitve***[\[29\]](#), poučavajući ih na praktičan način kako govoriti s Bogom i kako Ga slušati. Važno je, također, da mladi otkriju ljudsku i nadnaravnu vrijednost istinskog prijateljstva, važnost učenja, čitanja i stručne izvrsnosti kako bi time služili Crkvi i društvu. Među krepostima koje treba njegovati među mladima Kongres je naglasio jakost i čvrstoću, umjerenost (na primjer u razumnom i trezvenom korištenju tehnologije) i sve što im pomaže razvijati duh služenja. Također je važno naučiti mlade jasno izreći i objasniti svoju vjeru svojim obiteljima, svojim prijateljima na različitim društvenim mrežama te pokazati praktične posljedice nasljedovanja Gospodina.

25. Prekrasna je stvar pomoći mladima da oni i njihovi roditelji cijene i otkriju atraktivnost potpunog predanja Gospodinu nepodijeljena srca, dok im se istovremeno pokazuje ljepota poziva na osnivanje kršćanske obitelji. u Centrima svetoga Rafaela u kojima se radi na apostolatu sa studentima dobro je objašnjavati različite aspekte zaručništva i braka, služeći se različitim pomoćnim sredstvima: na primjer, svjedočanstvima Supernumerarija, tečajevima Obiteljskog obogaćivanja za neoženjene, predavanjima ili projekcijama biranih filmova, te provjereno korisnom literaturom. Hitna potreba svjedočenja velikog broja kršćanskih obitelji poziva nas da budemo tamo za njih na početku puta u tom pozivu, još i prije zaručništva, u pravom poštivanju i dubokoj vjeri u evangelizirajuće poslanje kršćanske obitelji, koja je „zajednica vjere, nade i ljubavi“[30].

26. Nastavimo s entuzijazmom apostolski posao sa studentima i mladim profesionalcima, neoženjenima ili tek oženjenima, nadograđujući na formaciju koju su već mnogi od njih primili kroz tolike apostolske inicijative, posebno u školama, klubovima i Centrima svetoga Rafaela. U tom smislu, čini se potrebnim profesionalizirati i društva bivših učenika, alumna, koristeći inicijativu i kreativnost u oblikovanju načina nastavka apostolata s tim ljudima u kontekstu posla svetog Gabriela, ohrabrujući mnoge od njih da postanu Suradnici.

27. Unutar sredstva formacije svetog Rafaela i svetog Gabrijela moramo naglasiti važnost duhovnih i tjelesnih djela milosrđa, slijedeći nepromjenjiv nauk Crkve, iskustvo svetog Josemaríje te primjer i riječi Pape Franje. Osobne aktivnosti i inicijative iz područja solidarnosti, služenja potrebitima i društvena

odgovornost nisu nešto prolazno niti marginalno, već se ona nalaze u središtu Evanđelja. Produbiti razumijevanje socijalnog nauka Crkve, na primjer, preko tečajeva i predavanja, pomoći će posebno u mjestima u kojima vlada velika društvena nejednakosti.

28. Sveučilišta koja su također mjesta apostolskog rada moraju i dalje promovirati istraživanja međunarodnog utjecaja i stvarati mogućnosti za suradnju s uglednim svjetskim intelektualcima. Taj će posao pomoći razvoju znanstvenih paradigmi i konceptualnih modela koji su u skladu s kršćanskom vizijom osobe, u uvjerenju da su društvima potrebne te perspektive radi njegovanja mira i društvene pravde. Stav služenja izražava se prirodno također i u prijateljevanju s kolegama s drugih sveučilišta.

Neki prioriteti

29. Osim započinjanja stabilnog apostolskog rada Prelature u novim državama, Kongres preporuča apostolsko širenje djelovanja na nekim mjestima gdje se već radi, ali koja imaju veliki utjecaj na buduće oblikovanje društva, jer se u njima nalaze međunarodne institucije ili centri intelektualne moći.

Kongres poziva da se nastavi izdavanje i širenje kompletnih djela svetoga Josemaríje kao i odgovarajući rad na povijesnom istraživanju na dobro Crkve i duša. Konkretno, preporučio je još više i iz različitih perspektiva (akademske, teološke, sociološke, duhovne i drugih)razvijati središnji aspekt poruke svetoga Josemaríje a to je rad djece Božje kao *pravac* svetosti i prirodno područje apostolata. To je poruka s mnogo posljedica za Crkvu i za društvo.

30. Ovdje se primičem kraju. Nakon čitanja prethodnih stranica mogli biste se upitati: među tolikim zaključcima koje je donio Kongres, koji su prioriteti koje nam Gospodin otkriva u ovom povijesnom trenutku svijeta, Crkve i Djela? Odgovor je jasan: na prvom mjestu čuvati, brižljivo kao zaljubljenici, naše zajedništvo s Bogom, polazeći od promatranja Isusa Krista, koji je lice Milosrđa Očevog. Program svetoga Josemaríje će uvijek važiti: ***Da tražiš Krista. Da nađeš Krista. Da ljubiš Krista***^[31]. Apostolski posao Djela jest i uvijek mora biti preobilje našeg unutarnjeg života. Sada je vrijeme, kćeri i sinovi moji, da se sve više i više zadubimo na putovima kontemplacije usred svijeta.

31. Crkva već desetljećima pokazuje svoju materinsku brigu u dva prioriteta: obitelj i mladi. Također i mi, kao *djelić* Crkve, želimo podržati nastojanja zadnjih Papa kako bi

obitelji, svaki dan s većom vjernosti, odgovorile onim divnim planovima koje je Bog za njih zacrtao. Ujedno moramo pomoći mladima kako bi se njihovi snovi o ljubavi i služenju pretvorili u radosnu stvarnost. Iz zaključaka Kongresa da se prate obitelji i mladi može proizaći mnogo praktičnih poticaja za naš svakodnevni apostolski rad.

Uz te prioritete želio bih naglasiti žurnost, koju svi osjećamo, da *uvećamo srce* – molimo Gospodina da nam da srce po srcu svome – kako bi u njega ušle sve potrebe, boli i patnje ljudi našeg vremena, posebno onih najslabijih. U sadašnjem svijetu siromaštvo ima mnogo različitih lica: bolesnici i stariji koje se tretira ravnodušno, osamljenost koju osjećaju mnogi napušteni ljudi, drama izbjeglica, oskudica u kojoj živi veliki dio ljudi kao posljedica čestih nepravdi koje viču do Neba. Prema tome ne smijemo biti

ravnodušni. Znam da će sve moje kćeri i svi moji sinovi pokazati „kreativnost u ljubavi“[\[32\]](#) kako bi donijeli balzam Božje nježnosti svojoj našoj braći koja su u potrebi:

***Siromašni su - govorio je onaj naš prijatelj - moja najbolja duhovna knjiga i glavni motiv moje molitve. Smile mi se oni, smili mi se Krist s njima. I, jer mi se smile, shvaćam da Ga volim i da ih volim*[\[33\]](#).**

32. Kongres je izričito položio u ruke Blažene Djevice Marije zaključke koje sam vam upravo prenio. Samo s njezinim materinskim posredništvom moći ćemo napredovati na uzbudljivom poslanju koje nam je povjereno kao učenicima Isusa Krista. Ona je *Mater pulchrae dilectionis*, Majka Lijepe Ljubavi (usp. Sir 24, 24), što prema liturgijskom kalendaru Prelature slavimo kao blagdan danas, 14. veljače[\[34\]](#). Na taj dan, 1930. godine Bog je dao svetom Josemaríji da vidi

poziv žena u Opusu Dei; a godine 1943. mjesto svećenika u Djelu. To je naglasilo jedinstvo Djela, jedinstvo ***organizirane dezorganizacije***[35], ali prije svega jedinstvo koje nastaje iz Ljubavi, iz naše ovisnosti jedni o drugima, djece one koja je ***Majka Božja i naša Majka***[36].

Dok smo danas pjevali *Te Deum* kao zahvalu pred našim Gospodinom svečano izloženim u pokaznici, mislio sam na vas. ***Pričest, sjedinjenje, razgovor, povjerenje: Riječ, Kruh, Ljubav***[37].

Razmatrajući kako će Isus Krist, sada skriven ***u Kruhu i u Riječi***, doći na kraju vremena, molio sam Ga da nam dođe u pomoć i sve sam vas povjerio njegovom milosrđu.

33. Kćeri i sinovi moji, ako se netko od vas bude, u ovom svijetu toliko lijepom i ujedno mučnom, osjećao ponekad sam, neka zna da Otac za njega moli i zaista ga prati, u

Općinstvu svetih, i da ga nosi u svom srcu. U tom smislu volim se prisjetiti kako liturgija pjeva o prikazanju Djeteta u Hramu, na liturgijski blagdan koji smo slavili 2. ovog mjeseca: čini se, kako liturgija kaže, da je Šimun držao Isusa na svojim rukama; u stvari je obrnuto: „*Senex Puerum portabat, Puer autem senem regebat*“[\[38\]](#): starac je nosio Dijete, ali Dijete je bilo to koje je podržavalo starca i upravljalo ga. Tako Bog podržava nas, iako mi ponekad možemo samo nazirati težinu duša. To je način na koji nas on podržava, po ***blaženom Općinstvu svetih***[\[39\]](#).

Per singulos dies, benedicimus te, iz dana u dan, blagoslivljamo Te, Gospodine, sa cijelom Crkvom: „svaki dan“, kako je volio reći don Javier, vjeran sin svetog Josemaríje, i blaženog Álvara; vjeran sin, rekao sam, koji se trudio u svakodnevnom nastojanju dopuštati da ga nosi božanska Ljubav. Uzdižem svoju

dušu Bogu, trostruko Svetom, po ruci
Blažene Djevice Marije, Majke
Ljubavi koja se daje bez mjere: učini,
Gospodine, da od vjere u tvoju
Ljubav živimo svaki dan uvijek
novom ljubavlju, u radosnoj nadi.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja vaš
Otac

Rim, 14. veljače 2017.

Blagdan Svete Marije, Majke Lijepe
Ljubavi.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-14-veljace-2017-2/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-14-veljace-2017-2/) (11.08.2025.)